

Heeere's Johnny!

'Reynebeau & Rotten' (Canvas - 28 oktober)

Mij zou het niet verbazen dat Marc Reynebeau, de historicus, ooit gepogood heeft op 'Pretty Vacant' van The Sex Pistols. Zelfs hij zal zich weleens onbespied hebben gewaand in de tweede helft van de jaren zeventig, toen de punk ragebollen zoals ik een nieuw elan gaf, het zoveelste sinds de rock-'n-roll me in mijn kindertijd al op ideeën bracht. Marc Reynebeau gaat van oudsher liever schuil achter een menig-ig imago dat voor een beetje waarnemer hooguit camouflage is, maar hoe doorzichtig zijn schutkleur ook mag zijn, z'n collega's op de redactie van *De Standaard* trappen er met open ogen in, en allemaal tegelijk dan nog wel. 'Wat vind jij nu van het generatiepact, Marc, en is er mogelijk een verband met de vogelgriep?' Laat me niet lachen. Ik lach wel vanzelf.

In werkelijkheid is Reynebeau een vlerk die inzake baldadigheid, ongehoord taalgebruik en afwijkende tafelmanieren niet hoeft onder te doen voor gedrag dat we *for old time's sake* aan Johnny Rotten toeschrijven. Behalve dan in 'Reynebeau & Rotten', heet Johnny overigens al jaren John Lydon. Johnny Rotten heeft in de punttijd geschiedenis geschreven, en toen hij daarmee klaar was en opnieuw John Lydon werd,

breide hij een spannend, enigszins avant-gardistisch vervolg aan zijn geschiedenis: zijn band heette toen PIL en was zeer bijzonder - raadpleeg hierover gerust Marc Reynebeau. Toen hij ook daarmee klaar was, drong de vraag: 'En wat nu *for fuck's sake?*' zich aan hem op. Het antwoord vond hij in 't zonnige Californië, waar hij ruggelings op het strand zijn ogen kon sluiten zonder aan Engeland te denken. In ruil voor veel geld wil hij er in plaatselijke televisieprogramma's nog weleens de balorige volksheld van weleer uithangen. In 1996 was hij, tegen riante betaling, zelfs voor een reünie van The Sex Pistols te vinden: de tournee die daaruit voortvloeide bood de aanblik van een carnavalsvereniging die, buiten carnavalstijd, voor een andere carnavalsvereniging optreedt. Als je daartoe in

staat bent, wil je voor geld best ook wel Marc Reynebeau in een Vlaams televisieprogramma bijstaan om, tijdens een autorit per Rolls door *England's pleasant pastures*, een antwoord te vinden op de vraag 'Waarom heeft Engeland zijn grandeur te danken?' Als hij ervoor betaald wordt, wil Johnny dus nog wel eens aan Engeland denken. Punk is dood.

In de eerste aflevering kregen we meteen onze zin van Johnny: hij darde ontregelend rond, en probeerde zoveel mogelijk te contrasteren met bijvoorbeeld een keurige dame die hem en Reynebeau inwijdde in de oerengelse verversing *Pimm's*: als je dit bijproduct van gin, aangelengd met limonade, in voldoende mate in aristocratische joffers giet, worden ze tijdens bijvoorbeeld de *Henley Royal Regatta* zienderogen klasselozer in het struikgewas. Jazeker, ik ken m'n Bertie Wooster.

Eén keer leek Johnny uit zijn rol te vallen - in ieder geval ontviel hem iets merkwaardigs: hij zou destijds 'God Save the Queen' hebben geschreven uit medelijden met de *royals*, die hij vergeleek met zielige dieren in de diertuin. Voor zoveel compassie moet je wellicht op en top Engels zijn. Of een ironische.

Het is niet te vermijden dat Johnny Rotten, né Lydon, aanhoudend de blikvanger is in dit programma, en maar goed ook: zonder hem zou ik wellicht iets te vaak aan de excursies van 'Vlaan-

deren vakantieland' moeten denken, en - *by Jove!* - waar zou dat goed voor zijn?

Marc Reynebeau was nog maar nauwelijks met Johnny getrouwd, of hij begon diens streken al over te nemen - ik had het kunnen voorspellen. In Bath, een badstad die al tijdens de Romeinse bezetting vermaard was om haar thermen, wou Reynebeau van alweer een keurige mevrouw weten of hygiëne sinds die tijd deel is gaan uitmaken van het Britse culturele erfgoed. 'Ja,' zei die dame tot de verbazing van niemand, waaruit Reynebeau concludeerde: 'U stinkt dus niet.' De dame gaf naar aloude Engelse gewoonte geen krimp.

Elders in Bath onderhield Johnny zich ondertussen met een meneer die wetenswaardigheden over de badstad kon verstrekken: 'Stikt het hier niet van de ratten?' - 'Ja,' antwoordde de deskundige, waarop Johnny de mooiste zin van de eerste aflevering uitsprak: 'Vroeger ving ik ratten. Later huilde ik ze dood.' Ik hou van Engeland, ook al omdat ik er, in tegenstelling tot John Lydon, niet in een proletarisch woonblok geboren hoefde te worden. Voorts ben ik benieuwd naar de tweede aflevering van 'Reynebeau & Rotten'.

'Chambres d'Amis' (Eén - 29 oktober)

Op een onheilspellend warme zaterdagavond in oktober - ik had net met geweld mijn pelikanen opgehokt - stelde de omroepster van Eén ons een 'babbelprogramma' in het vooruitzicht. Na afloop van 'Chambres d'Amis' kon ik niet anders dan die dienstdoende schoonheid gelijk te geven: 'babbelprogramma' had de lading precies gedekt.

Programmamakers hadden de actrice Marleen Merckx, die in de bebouwde kom als Simonneke Backx uit 'Thuis' bekendstaat, in een villa in Oud-Heverlee opgehokt. Baat het niet, het schaadt niet.

